

ON BEŞ TEMMUZ GECESİ SONSUZLUĞUN HECESİ

Yine karanlık ve kalabalıktı Ankara'da sokaklar. Herkes sıcacık evinde sevdikleriyle muhabbetin tadını çıkarıyor ve belki de ses olsun diye açtıkları televizyona hiç bakmadan birbirleriyle vakit geçiriyordu. Kimi evde ise mışıl mışıl uyuyordu çocuklar. Kimsenin haberi yoktu "yoldaşım" dediği insanların kendileri için yaptığı hain plandan. Dakikalar bu şekilde birbirini kovalarken yürekleri yakarcasına bir son dakika haberi düştü ekrana: "Tüm yurttaki sıkıyönetim ilan edilmiştir. İkinci bir duyuruya kadar sokağa çıkma yasağı uygulanacaktır." Nefesler tutulmuş, kalpler kan pompalamayı bırakmıştı adeta. Ne olacaktı şimdi? "Tüm vatandaşlarımıza saygıyla duyurulur" diyordu "Yurtta Sulh Konseyi." Sıllhten söz edenler uçaklarla, tanklarla, elde tüfeklerle çıkmıştı caddelere, sokaklara. Zihinler işlevini yitirmişti sanki.

Önce tatbikat sandı herkes. Olanığı yoktu çünkü böyle bir şeyin. Bize "düşman" olarak gösterilenlerle aynı kaptan yemek yemiş ve su içmiştik. Dertlerimizi açmış ve hayallerimizi paylaşmıştık. Dostumuzdu onlar. Değiller miydi? Değillermiş... Av yıldız cardı üzerinde, bize doğrultulan tank ve tüfeklerin. Peki şimdi ne yapmak gerek? Bu hainlerin vatani ele geçirmesini öylece izlemek mi? Hayır. Bize. Türk milletine, yakışmazdı bu. Bizim için gözünü kırpmadan canını feda etmiş şehitlerimizin yüzüne nasıl bakardık çekinmeden? Göğsümüzü gere gere "emanetinizi koruduk" diyebilir miydik? Çok geçmeden Cumhurbaşkanımızdan açıklama geldi: "Bütün Türk milletini ülkesini savunmaya, sokaklara davet ediyorum." Kalpleri göğüs kafesini terk edecek gibi çırpınan herkes bu çağırışı bekliyordu zaten.

Çocuk, genç, yaşlı, erkek, kadın demeden vatanım savunmak için canını vermeyi çoktan göze almış herkes son kez sarılır gibi sardı sevdiklerini. Gözleri ışıltılı, son kez inceledi yuvasını ve son kez helallik istedi büyüklerinden. Tekbirler eşliğinde sokağa dökülmüştü bütün yiğitler. Kalplerinde ufacık bir korku kırıntısı dahi hissetmiyordu hiçbiri. Şaşırılmıştı hainler. Nasıl olabilirdi böyle bir şey? Nasıl bu denli korkusuzca, bu kadar hızlı örgütlenmişti bunca insan? Zihinleri bu sorularla dolarken korku ve şaşkınlıkla titredi kalpleri. Hiç mi korkmuyordu ölümden bunca insan?

Hainlerin kandırıp korkutmaya çalıştıkları "Ben ezelden beri hür yaşadım hür yaşarım. Hangi çılğın bana zincir vuracakmış şaşarım." diyerek evlerinden çıkarken şehadet şerbetinden kana kana içip göğe yükselmeyi dileyenlerdi. Vatanları için çekebilecekleri tüm acıları göze alarak çıkmıştı evinden herkes ve o hainler "bu kadarını da yapmazlar" dediğimizi yapıp bir bir "kardeşim" dediği insanları vurmaya, şehit etmeye başlamıştı çoktan. Göremiyordu, karanlık güçlerin ele geçirdiği onca insan, adeta gözlerini kan ve korku boyamıştı her birinin. Bu milletin damarlarında öyle bir kan akıyordu ki, daha kalbe ulaşmadan iman gücüne dönüşen. Öyle bir kandı ki bu. kulaktan zihne giden yollar:

"vatanın için, sevdiklerin için, milletin ve ailen için..." şeklinde başlayan bir cümleyle dolduğu vakit, daha fazla damarların içerisinde hapsolmayı reddedip, bir an önce özgür kalabilmek adına bedeni aşır ruha baskı yapan. Göremiyordu o gafiller. Kendi bindikleri dalı kestiklerini göremiyorlardı.

O gece, sadece ay ile birlikte yıldızlar aydınlatmıyordu geceyi. Yükselen selalar hiçbir hayalin, hiçbir yüreğin, hiçbir ümidin karanlıkta kalmasına izin vermiyordu, ü geceyi delip geçerek kendinden sonraki yüzyılları da aydınlık kılacak olan o güneş doğana dek üç yüzden fazla kahraman gözlerini sonsuzluğa açarak veda etti bi/lere korkusuzca. Kimi bir tankın önüne durdu dağ gibi, geçit vermedi tanklara verse de canını. Kimi görevi başında son kurşununa kadar çarpıştı hainlerle " mevzu vatansa can da canan da teferruatır." diyerek. Kimini ancak 30 kurşun yıkabilirdi yere hainlerin komutanını Ömer imanı ile vurmaya başaran o güzel insanı, yüzünde halis bir gülümsemeye... Nasıl korkabilirdi ki bir bir göğe yükselirken tekbirlerle şهادتتت erenler? Peygamber bekliyordu onları. Onlar ki o ak alımlarından öpülecekler.

Bütün dünya gördü, bütün dünya duydu şehitlerimizin kanını yerde bırakmayıp kendi kanımızla da son damlasına dek savaşıcağımızı. Vatanımızı da milletimizi de namusumuzu ve dinimizi de asla çığnetmeyeceğimizi. Şehit ve gazilerimizin kanını dua ve selalarla süsleyerek ölümsüz bir kahramanlık destanı yazdı bu millet. Allah'ın izniyle biz böyle bir ve diri kaldıkça hiçbir karanlık güç bizi bizden edemeyecektir. Yeter ki biz vatanın her yerinde vatan uğruna kurşunu kuşa dönüştüren, şهادتتت kanat çırpanlardan olalım. Tıpkı "30 Kuş" adlı şiirde Şehit Ömer Halisdemir'in hissettikleri gibi:

"Baba milletime söyle,
Al bayrağın dalgalandığı her yerde hiz varız."